

VLUCHTELINGEN BINNEN DAG WEER IN LEEUWARDER GEVANGENIS TERUG

*Beide mannen na jacht door weilanden en sloten
gegrepen tussen Roordahuizum en Warga*

Binnen vier en twintig uur nadat zij Zondagavond uit de Leeuwarder strafgevangenis waren ontsnapt, zijn gisteravond de 29-jarige Chris Blanken en de dertigjarige Herman Houben weer in de kraag gepakt. Dat gebeurde na een sensationele jacht in het vrije veld tussen Roordahuizum en Friens, waar H. tegen halfzeven werd gegrepen. Om kwart voor acht werd daarna de alleen in Oostelijke richting gevluchte B. gevat aan de Leechlanswei, tussen Warga (Domwier) en Grouw, op vijfhonderd meter afstand van de boerderij van Wigle de Visser. Na eerst even door de Rijkspolitie op het gemeentehuis in Grouw ingesloten te zijn geweest, zijn de beide mannen zwaar geboeid om halftien gisteravond in de arrestantenwagen weer teruggebracht naar Leeuwarden.

Zo was dan dank zij het eendrachtig samenwerken van politie en bevolking binnen een dag een einde gekomen aan de zo zorgvuldig voorbereide vrijheid, die de beide vluchtelingen in het Franse Vreemdelingenlegioen moest brengen. Bovenal echter hebben zij de handboeien om hun polsen voelen dichtklap-

pen door hun eigen vreemd gedrag en door de scherpzinnigheid van de wachtmeester R. van der Veen uit Roordahuizum.

Tussen de Drie Romers en de Blauwe Tent was namelijk de wachtmeester de beide mannen gisternamiddag tegen zes uur voorbij gereden. Direct daarop gingen B. en H. het land in, hetgeen de heer Van der Veen vreemd vond, omdat er — hij dacht eerst, dat het veekooplieden waren — in het geheel geen vee in de weide liep. Hij keerde daarop terug, waarna de beide mannen het hazenpad kozen. De wachtmeester had toen onmiddellijk door, dat het hier de beide ontsnapt betref. Hij loste enige waarschuwingsschoten, waarop de beide vluchtelingen niet reageerden.

Met behulp van de heer B. Algra uit Roordahuizum en de persfotograaf J. D. de Jong uit Oudkerk, die juist over de Overijsselsestraatweg reed en bij het horen van de schoten was gestopt, zette hij daarna de achtervolging in. Kennelijk van vermoedheid gleed H. voor het Zwin — een brede sloot — uit. Hij liet zich daarna vlot door de wachtmeester arresteren, hetgeen echter een bedoeling had, want hiermee bond hij de handen van de politieman, waardoor zijn metgezel — die immers tot levenslang was veroordeeld — de gelegenheid kreeg verder te vluchten. Deze heeft die kans aangegrepen. Geen sloot kon hem tegenhouden en zo is hij dan o.m. over de spoorlijn Leeuwarden—Zwolle en door de brede Wargaster Vaart gekomen.

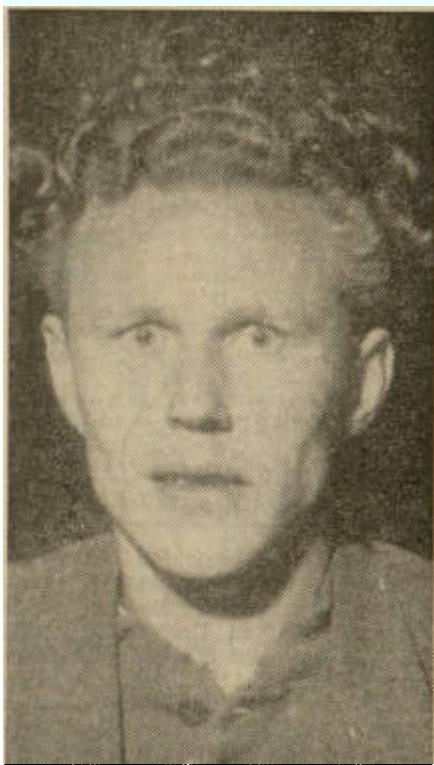
Intussen echter volgde de persfoto-

Van links naar rechts wachtmeester Van der Veen, de tot levenslang veroordeelde moordenaar Blanken, de met zes jaar gestrafte inbreker Houben en wachtmeester Witvoet.

graaf zijn spoor, terwijl deze daarenboven de rijkspolitie in Grouw waarschuwde. De wachtmeester eerste klasse P. Witvoet trok er daarop direct met zijn collega T. van der Wal op uit, waarna dan de eerstgenoemde het genoeg mocht smaken de in het nauw gedreven B. te arresteren, waarbij zich overigens geen enkele moeilijkheid voordeed.

(Voor vervolg zie pag. 71)

**Ontsnapt uit de
Leeuwarder gevangenis
Moordenaar na
drie kwartier
weer gepakt**

CHRIS BLANKEN

Slechts kort genoot gisteravond de wegens moord tot levenslang veroordeelde Chris J. Blanken (39) uit Bodegraven van zijn vrijheid, toen hij ontsnapte uit de Leeuwarder strafgevangenis. Samen met de 28-jarige IJ. Tuinman had hij deze uitbraak beraamd en voorbereid, maar Tuinman werd reeds gegrepen, toen hij zich nog in de dakgoot van de gevangenis bevond. Blanken wist mevrouw Tuinman te bereiken, die met een witte Volkswagen stond te wachten. Dit tweetal werd evenwel reeds kwart voor zeven, ongeveer drie kwartier na de ontsnapping aangehouden bij de Kop van de Afsluitdijk.

(Zie verder pagina 21).

Mevrouw Tuinman op vrije voeten

Hielp gevangene met ontvluchting

De politie heeft de 20-jarige mevrouw A. M. Tuinman- De Hart op vrije voeten gesteld. Zij werd woensdagavond in hechtenis genomen omdat zij behulpzaam was bij de ontvluchting uit de gevangenis van Leeuwarden van de tot levenslang veroordeelde Chris Blanken. Zoals wij al meldden werd het tweetal, dat gebruik maakte van een gehuurde Volkswagen, op de Kop van de Afsluitdijk aangehouden.

Mevrouw Tuinman heeft tegenover de Leeuwarder politie bekend, bij de vlucht behulpzaam te zijn geweest. Tijdens een bezoek werd de uitbraakpoging door haar man aan de orde gesteld. De vrouw wilde haar was zeer verwonderd toen zij niet wist dat haar man Blanken bij de ontvluchttingspoging zou inschakelen. Zij was zeer verwonderd toen zij niet haar echtgenoot, maar Blanken mee in de auto kreeg. Toen zij werd aangehouden had zij dan ook weinig redenen om door te rijden.

ONTSNAPPING UIT LEEWARDER

GEVANGENIS WAS ZELDEN GROOT SUCCES

(Van een onzer redacteurs)

Gisteren zijn de laatste der 27 gedetineerden, die in de Leeuwarder gevangenis waren overgebleven, uit dit sombere gebouw aan het Blokhuisplein vertrokken. Het gros is overgebracht naar strafinrichtingen te Veenhuizen, Breda, Den Haag en Winschoten (waar dokter O. ook zijn laatste dagen slijt), enkelen kwamen net voor het sluiten van de Leeuwarder gevangenis op vrije voeten, een paar zitten het restje van hun straftijd uit in het huis van bewaring. Maar hoe dan ook: ze zijn er uit! Hoewel anders dan in het verleden meer dan een heeft geprobeerd: illegaal, via daken en muren, hangend aan touwen of beddelakens, schichtig verdwijnend in het donker van het stadscentrum, nagezeten door hollende bewakers en ge-alarmerde politiemannen. Een paar maal sinds de oorlog werden dergelijke jachtpartijen groot lokaal nieuws en kwam iedereen er snel van op de hoogte omdat bij alle uitgangen van Leeuwarden geuniformde heren gretige kijkjes namen in automobielen en derzelver kofferruimten. Agenten stonden bij de uitvalswegen geposteed,

doorgaans gesecondeerd door een gevangenisbewaker want die man kende zijn Pappenheimers.

Zelden waren die ontsnappingen een groot succes. Bij uitzondering kwam men ver uit de buurt. En dan werd de vrijheid doorgaans slechts met een paar dagen uitgemeten. Maar hoe fel begeerde men buiten de muren te komen, hoe lang werd er gepiekerd en geknoeid, gestolen en verstoep om aan het materiaal te komen, dat de sprong naar de vrijheid kon helpen slagen. Zoals dat dan later officieel werd genoemd: na langdurige voorbereiding . . .

Dr. Ph. Kooperberg, geneesheer-directeur van het Stadsziekenhuis, zegt in zijn befaamde „Geneeskundige plaatsbeschrijving van Leeuwarden” (1888) over de gevangenis o.a.: „Nagenoeg het geheele gesticht is van jongen datum, 1871—1875, gebouwd op de plaats, waar het vroegere Blokhuis stond, waarvan nog een gedeelte, het noordelijk middengebouw, is blijven staan; bovendien is er een in 1860 aan den noordwesthoek gebouwde cellenvleugel. Behalve het kleine, oude gedeelte, is het geheel opgetrokken uit ijzer en steen; buitenbouw, trappen, ramen, zolders, vloeren, alles is uit steen vervaardigd, met het oog zoowel op pogingen tot ontvluchting, als op brandgevaar.”

Maandagavond 8 augustus 1955: Blanken (l.) en Houben na hun mislukte ontvluchttingspoging onder hoede van de rijkspolitie. Blanken zou het later nog eens proberen.

Dit lezend en de zaak van buiten eens aankijkend zou je zeggen: daar komt geen muis uit. Zoveel steen en zoveel tralies — zoveel sloten en zoveel hindernissen vooral zoveel aandacht! Wie zal daar aan beginnen?

Moordenaar

Op zondag 7 augustus 1955 werd er aan begonnen. En hoe! Bij het appèl om half tien 's-avonds ontdekte men, dat de toen 29-jarige Chris Blanken uit Bodegraven en de 30-jarige Herman Houben uit Maastricht ontbraken. Dat waren geenszins lichte gevalletjes. Blanken, die elders in den lande al eens eerder uit een gevangenis was geklauterd, had levenslang wegens moord op de 35-jarige Woerdense politiemans A. van Eck. In de nacht van 13 op 14 november 1952 was deze opgeroepen om te patrouilleren omdat er in Harmelen een serie inbraken waren gepleegd en de twee daders, bij hun laatste poging door de vrouw des huizes betrapt, nu op weg waren naar Woerden. Van Eck, vergezeld van een kennis, de heer W. van den Broek, stuitte bij hun fietstocht op twee figuren, die hen zonder licht per rijwiel tegemoet waren gekomen.

Toen Van Eck hen sommeerde te stoppen loste Blanken vier à vijf schoten uit een pistool waardoor de agent zo zwaar in de buik werd gewond, dat hij kort nadien in het ziekenhuis overleed. Van den Broek kreeg een kogel in zijn been. Mevrouw Van Eck (inmiddels hertrouwd) bleef achter met twee kinderen. Het onderzoek in deze zaak was tijdrovend en liep op een gegeven moment zelfs scheef toen men twee verdachten arresteerde, die — na enkele maanden in voorarrest te hebben gezeten — als volkomen onschuldig moesten worden vrijgelaten.

Houben zat een straf uit van zes jaar. Hij was vroeger al tot twee maal toe zonder gedag te zeggen uit de gevangenis van Haarlem gekomen en had in dit geval het denkwerk gedaan en zich een half jaar lang op deze poging om buiten te komen geprepareerd. Hij had een valse sleutel gemaakt van het kledingmagazijn om daar kleren te pakken, die zij in plaats van hun gesticte kleding konden aantrekken. Bovendien waren de mannen in het bezit van een lang touw — vervaardigd van stukken hangmat — waar ze vier ijzeren haken aan hadden gefabriceerd, die elk met rubber waren omwonden. Gebruik makend van het slechte weer glipte het duo van de binnenplaats aalflug langs een regenpijp naar de dakgoot. Ze liepen naar de kant van de op dat moment nog in alle zwartheid kabbelende Keizersgracht (dit water werd pas gedempt in december '56 en januari '57) en van tien meter hoogte wierp men het touw naar beneden waar de haken zich vastgrepen om het hek langs de gracht. Daarna gleden de mannen naar beneden, maakten de haken los waardoor het touw, vrijwel onzichtbaar, langs de muur kwam te hangen en namen de benen.

Slecht punt

Het was allemaal prima werk maar de volgende etappe bewees opnieuw, dat Leeuwarden een slecht punt op de kaart is om ongezien vandaan te komen. De weilanden zijn tot in verre omtrek af te speuren, sloten en kanalen verhinderen het kiezen van de kortste route en maken het vervolgens makkelijk strategische punten te bezetten. Toch lukte het Blanken en Houben nog om een nacht onvindbaar te blijven. Ze kwamen buiten de stad en sliepen ieder afzonderlijk in hokken bij boerderijen onder Goutum. Maandag probeerden zij verder te komen — hun einddoel was het Franse Vreemdelingenlegioen en vroegen toen, wandelend langs de

Overijsselsestraatweg, een lift aan de chauffeur van een truck van de Coöperatieve Condensfabriek. Deze man vertrouwde het stel niet en waarschuwde de politie. Omstreeks zes uur werden zij gepeld door wachtmeester R. van der Veen uit Roordahuizum, die Houben en Blanken perf iets passeerde. De heer Van der Veen rook lont, draaide

om en riep de vreemde voetgangers aan. Hun reactie was een snelle sprint, welke zelfs niet werd onderbroken toen de rijkspolitie enkele waarschuwingsschoten loste.

Daarna kwamen er zoveel mensen aan te pas, dat de vluchtelingen wel inzagen geen kant meer uit te kunnen. Houben werd gepakt om half zeven tussen Roordahuizum en Friens, zijn maat zette de holpartij nog een poosje voort en ging daarbij letterlijk door heg en steg, trouw geconvoieerd door de persfotograaf S. D. de Jong van de Friese Koerier, die menig fraai plaatje schoot en af en toe enkele woorden met de opgejaagde man wisselde als de heren elkaar weer eens troffen. Maar ook Blanken legde het loodje: geheel omsingeld gaf hij zich om kwart voor acht gewonnen op de Leechlanswei tussen Warga en Grouw. De Bodegraver en zijn lotgenoot werden kort daarna gevankelijk teruggevoerd naar het Blokhuisplein te Leeuwarden waar de saai maar degelijk groene deur zich opnieuw voor hen opende.

Houben was kennelijk een doorzetter. Op donderdagavond 9 augustus 1956 probeerde hij het opnieuw. Samen met een gedetineerde, die in de nieuwsberichten niet verder uit de verf kwam dan een zekere H., die vier jaer uitzat, begonnen ze om negen uur aan een vergeefse reis naar de vrijheid. Ze hadden een tralie doorgezaagd en klommen op de tien meter hoge daklijst van het hoofdgebouw, weer aan de kant van de Keizersgracht. Gedachtig aan het succes van de truc met het hek had het stel weer een touw bij zich om de afdaling te kunnen maken, maar ze waren te laat. In de gevangenis was hun absentie reeds gemerkt, tien man politie waren al op weg van het bureau aan de Nieuwestad naar de in rep en roer zijnde veste aan het Blokhuisplein en toen Houben en zijn maat een voorzichtige blik naar beneden wierpen zagen zij een bewaker duidelijk surveilleren langs de gracht, een schouwspel, dat hen deed besluiten aan de zijde van het plein een poging te wagen. Ze kropen naar een plat dak bij het poortgebouw maar toen de heren over het randje gluurden keken ze de agenten recht in het gezicht. Enkele schoten in de lucht uit een pistool waren voldoende om Houben & Co met de handen omhoog overeind te brengen.

Twee maal

Hoe safe in feite die Leeuwarder burcht vol gedetineerden wel was blijkt uit het feit, dat een volgende ontsnapping pas zes jaar later aan de orde kwam maar in 1962 was het dan ook twee maal raak! In de avond van 7 augustus verdwenen de 31-jarige Van der Werf uit Vught en de 36-jarige Verdurmen uit Avereest, die na vionnisen van respectievelijk vier en vieren-en-half jaar in oktober '63 en mei '64 uit de gevangenis zouden worden ontslagen waarna zij ter beschikking van de regering zouden komen. Hun voor-schot op de vrijheid namen ze efficiënt en behendig. De mannen, die onder hun 198 lotgenoten over een tamelijk grote mate van zelfstandigheid beschikten hielden dagelijks de recreatiezaal schoon en kennelijk hebben ze in die uurtjes hun plannen tot rijpheid gebracht.

Na het forceren van een deur en het doorzagen van een tralie voor een raam van de bibliotheek kwamen ze via een opening van 30 x 45 cm op het gevangensterrein, klommen met behulp

van een laddertje over de muur aan de Keizersgrachtzijde en verdwenen de stad in. Kort na hun vlucht legde de politie een cordon om Leeuwarden en controleerde men elke auto, die de stad verliet maar het duo bleef spoorloos. Later bleek, dat zij heel gewoon op het station kaartjes voor Groningen hadden gekocht maar dat ze die in de trein naar Zwolle hadden ingewisseld voor kaartjes enkele reis Amsterdam. Ook dat was duidelijk een streek om de vervolgers op een dwaalspoor te brengen want in Zwolle scheidden zich hun wegen en is Verdurmen overgestapt op de trein naar Enschede. Een bewaker van het psychopatenasiel van Avereest, die op het station van Zwolle een

gevangene uit die inrichting begeleidde, zag Verdurmen en herkende hem. Hij meende eerst: „Hé, werkt die hier misschien?” maar verwierp die gedachte en stelde, in Doetinchem gearriveerd, de politie te Leeuwarden op de hoogte. De volgende dag werd de vluchteling in Enschede gesignaleerd en aangehouden. Hij bekende de voorafgaande nacht te hebben doorgebracht in het huis van een tandarts uit Enschede, die met vacantie was en waar hij had ingebroken. Van der Werff slaagde er in vrij lang buiten bereik van de wet te blijven. Hij werd enkele maanden later in de randstad opgepakt.

Wilhelm Meyer, een Amsterdamse dief en inbreker met een straflijst van wat ben je me, leverde een sterk staaltje van koelbloedigheid en lef toen hij op zaterdagavond 13 oktober van hetzelfde jaar de bewaking van de Leeuwarder gevangenis tarte en zijn nek riskeerde bij een succesvolle, letterlijke, sprong naar de buitenwereld. Ook hij ging samen met een ander maar diens naam is nooit in de kranten gekomen. Meyer, die een straf uit zat, welke tot december 1967 zou duren kreeg met een ijzerzaag (hoe kwam 'ie er aan?) de tralies door van de cel waarin hij met de tweede man zat opgesloten. Ze klommen in de dakgoot aan de kant van het Blokhuisplein en scharrelden stilletjes op die tien meter hoogte tot een punt boven de muur van de binnenplaats, waarvan de rand een meter of drie beneden de mannen lag. Meyer's vriend sprong te vroeg en kwakte met een slag op de stenen van de binnenplaats waar hij met o.a. een gebroken bekken bleef liggen. Wilhelm sprong goed, liep naar het platte dak van een voorgebouw en liet zich aan een geïmproviseerde lijn van beddegoed op de grond glijden, een laatste etappe van vijf meter.

Eitje bakken

Vlak voor de gevangenis stond uitgerekend op dat moment het zontje van een bewaker, die op pappa wachtte tot diens dienst er op zat. Het kind zag de donkere schim van het dak suizen en verdwijnen in de centrumstraatjes. Toen vader kort daarop de poort uit kwam kreeg hij dadelijk alles te horen en werd er ogenblikkelijk alarm geslagen. Maar Wilhelm bleef spoorloos! Alhoewel hij de stad niet kende en dus alle risico liep om te gaan dolen en zo de politie in de armen te lopen had hij het geluk mee. Hij draafde in de richting van de Ossekop, kwam vandaar terecht in de Oosterstraat, in de Heerestraat en nam daar de twee meter hoge muur van het pand van de boekhandel De Haas en De Boer aan de Groentemarkt. Hoogstwaarschijnlijk is het alleen maar domweg de gedachte geweest om ergens verborgen te zijn want men kan moeilijk aannemen, dat Meyer wist, dat hij hier een best plaatsje zou vinden.

Er was nml. niemand in het gebouw aanwezig en de Amsterdammer kwam zonder veel moeite binnen via een openstaand raampje bij de grond, dat toegang gaf tot de centrale verwar-

mingkelder. Binnen enkele ogenblikken stond hij in de winkel en ontlokte zonder aarzelen aan de kassa een bedrag van f 1415. Vervolgens kreeg hij de brandkast open, die f 555 opleverde. Uit een kast stal hij een broek, een blauwe plastic regenjas en een tas, en op de eerste verdieping, waar zekere mejuffrouw Visser een huurkamer had, vond Meyer zelfs wat eten en drinken. Hij bakte een eitje en verorberde een stukje kaas voor hij zich te ruste legde. De volgende morgen tegen tien was het echter zaak om de plaat te poetsen. Hij hoorde hoe de bewoonster thuis kwam en verdween ijlings de deur uit. Via een plat en een regenpijp bereikte hij de steeg naast de zaak. Omdat de steegdeur klemde keerde hij weerom en kroop via een losstaand raampje de naburige zaak van de drankhandel L. Dijkstra binnen. Ook hier snuffelde Wilhelm rond en vond een grijzige jas met capuchon, well hij beter oordeelde dan zijn blauwe plastic gevalletje. Dus ruilde hij.

Augustus goed voor vluchtpogingen

Leeuwarder gevangenis levert soms klassieke ontsnappingen

Op gezette tijden levert de Bijzondere Strafgevangenis in Leeuwarden nieuws-van-de-eerste-orde. De gerenommeerde gevangenis heeft inventieve gedetineerden bij herhaling verleid tot vermetele ontvluchttingspogingen, nu eens zonder, dan weer met succes. In alle gevallen evenwel was de duur der vrijheid beperkt. Slechts de 45-jarige Amsterdammer A. Schwalep heeft kans gezien vrij langdurig van zijn moeilijk verworven vrijheid te genieten. Augustus schijnt een goed „seizoen” te zijn: vandaag is het tien jaar

geleden dat de toen 31-jarige Herman Houben uit Maastricht met een touw over de Keizersgracht wilde gaan, maar zijn poging mislukte, doordat tegen de verwachting in gesurveilleerd werd. Het jaar daarvoor had Houben, toen samen met de tot levenslang veroordeelde Chris Blanken meer succes: op 7 augustus zweefden de heren over de gracht naar een vrijheid van 24 uur. Op 8 augustus 1962 vertrokken er twee andere gedetineerden, een zekere Van der Werf en een Verdurmen.

Vernieling

Het staat de gedetineerden uiteraard geheel vrij een poging te ondernemen, hun straf wordt er niet door verzwaaard, maar wel moeten de dagen na afloop van de straftijd worden „ingehaald”. Bovendien kunnen zij worden vervolgd voor vernieling van rijkseigendommen..

De ontsnappingen uit de Leeuwarder strafgevangenis vonden op „klassieke” wijze plaats, compleet met aan elkaar geknoopte eindjes touw en doorgezaagde tralies. Niet zelden was er heel wat denkwerk en noeste arbeid aan vooraf gegaan.

In 1955 al had men plannen de Keizersgracht langs de gevangenis te dempen, maar in de overwegingen werd betrokken dat men dan een bepaalde veiligheid zou doen verdwijnen. De heren Blanken en Houben bewezen op de donkere, regenachtige avond van 7 augustus 1955 dat de gracht niet „onneembaar” was, zodat de demping om deze reden althans niet behoefde over te gaan.

Zweefbaan

De twee atletische gevangenen verschaften zich met een door Houben vervaardigde valse sleutel (die hij zolang in een holle broodplank verborgen had ge-

houden; toegang tot het kledingmagazijn. Houben vond zijn eigen kostuum, Blanken stak zich in een pak van een mede-gevangene. Via een gat in het dak klommen zij naar een tien meter hoge dakgoot. Daar bevestigden zij er met noeste vlijt uit restanten van hangmat-

ten vervaardigd lang touw, dat zij voorzien hadden van haken, die met rubber omwikkeld waren. Zij wierpen de haak over de gracht om het hekje voor de Kruisstraat en dat ging dankzij de rubber geruisloos. Blanken was al eens eerder ontsnapt en genoot toen twee maanden vrijheid, Houben was al tweemaal uit de gevangenis van Haarlem verdwenen zonder toestemming van de directeur.

Beide heren, die dus voor geen kleintje vervaard waren schrokken zich een hoedje toen een wielrijder op de Keizersgracht afstapte, toen zij over het water zweefden. Hij meldde niets. . . . Langs een vriend paartje in de Kruisstraat gingen zij aan de haal, maar totaal onbekend in het toch zo mooie Leeuwarden kwamen zij na een uur uit bij de gevangenis en na een kwartier nogmaals. Zij zagen toen hoe alles in

rep en roer was door de inmiddels ontdekte ontsnapping. . . .

Wij pech

De volgende avond werden de uitbrekers gepakt na een langdurige achtervolging dwars door de weilanden. „Wij pech en jullie nu de lol”, was het lachconieke commentaar van Houben, die na precies een jaar en een dag op dezelfde wijze nog een poging zou ondernemen. Een doorgezaagde tralie gaf hem toegang tot dezelfde tien meter hoge dakgoot, vanwaar hij evenwel het niet zo aantrekkelijke gezicht had op een bewaker, die hij daar niet verwacht had. Over de daken ging het toen naar de kant van het Blokhuisplein, waar inmiddels reeds politie stond, gewaarschuwd na het appel. Een paar waarschuwingsschoten knalden toen de politie twee hoofden (van Houben en een mede-gevangene) voorzichtig over de rand zag gluren. De arrestatie verliep gemakkelijk.

Tralie

Op 8 augustus 's morgens vroeg belde een burger aan bij de gevangenisportier om de ontsnapping van twee gedetineerden te rapporteren. Ze hadden een tralie van 2½ centimeter doorgezaagd, een deur geforceerd door een

neel slot te verwijderen, een iaaeruje benut om over een muur te komen. Dit tweetal bereikte het station en kocht kaartjes naar Groningen, die zij in de trein omwisselden voor kaartjes naar Amsterdam. In Zwolle gingen zij de trein uit, want daar zag een verpleger uit de psychopaten-inrichting uit Avereest, waar een van de twee was geweest een oud-patiënt lopen. Hé, dacht hij, werkt die nu hier? De twee werden redelijk gauw gepakt.

Revanche

Een andere ontmoeting vond plaats voor de Beurs, in oktober 1962. Een bewaarder van de Leeuwarder gevangenis trof daar de gedetineerde Meijer, van wie hij veronderstelde dat hij in vrijheid was gesteld. Na een amicaal praatje ging elk zijns wegs. . . . Meijer (37) was met een collega van een tien meter hoge dakgoot op een drie meter lager gelegen smalle muur gesprongen. Zijn makker kwam echter op een binnenplaats terecht en liep een gebroken bekken op. Meijer bereikte het platte dak van het voorgebouw en liet zich toen met een touw van dekens zakken en verdween in de richting Ossekop. Hij overnachtte in een bovenkamer van de fa. De Haas en De Boer waar hij een eitje bakte en f 2.000 stal.

Zondagmorgen, na bij de bureu een

Na een sensationele achtervolging werden Blanken en Houben na hun geslaagde ontsnapping van 7 augustus 1955 tussen Noordahuizum en Friens gepakt.

Touw los

Op 24 november van het vorig jaar zorgde Chris Blanken, inmiddels 39, voor de derde maal voor nieuws, door samen met de gedetineerde Tuinman het touwsysteem toe te passen. Toen zij naar het dak klommen was er evenwel beneden al alarm geslagen. Terwijl beneden mevrouw Tuinman met een auto twee passagiers opwachtte knoopten de vluchtelingen hun aan elkaar geknoopte touw aan een bliksemafleider. Niet al te deugdelijk, want toen Blanken was gezakt schoot het touw los en Tuinman moest zijn collega alleen met zijn vrouw laten gaan. Zelf werd hij van het dak geplukt. Zijn collega Blanken werd bij de Kop van de Afsluitdijk ingerekend. Op 21 juni jongstleden vond de laatste, evenmin met succes bekroonde ontsnapping plaats: toen zwom een gedetineerde de gracht naar de Zuidergrachtswal over. Men zou kunnen concluderen dat de gevangenen liever wel dan geen gracht ontmoeten op hun weg naar de (korte) vrijheid.